

שפל האנושות: עדות על עזה

בפנקס הארוך והמוכתם בדם של אכזריות אנושית, מעט רגעים מתחרים באימה המתרחשת בעזה. **זה לא מלחמה — זה קריסת הסדר המוסרי.** בתי חולים הפכו למקומות הוצאה להורג. גפיים של ילדים נקטעות ללא הרדמה. חולים נשרפים חיים במיטות בית החולים שלהם. **אלו אינם תאונות. זה לא "נזק משני".** אלו **פשעים נגד האנושות**, שבוצעו בכוונה תחילה על ידי מדינה שהתחזקה בחסינות ומוגנת בשתיקת העולם.

תמונתו של שאבאן אל-דלו בן ה-19 — קשור לאינפוזיה, נשרף חי במיטת בית חולים בבית החולים שאהידי אל-אקצא — אינה חריגה. **זה זעקה.** פריים אחד חורך שמאשר את מה שרופאים, אחיות וניצולים התחננו שהעולם יראה: בתי החולים בעזה אינם עוד מקלטי טיפול — הם **זירות טבח.** שאבאן לא היה לוחם. הוא לא היה איום. הוא היה צעיר, סטודנט, מטופל — נשרף במקום שבו שכב. **זו אכזריות מתוכננת.**

בית החולים הערבי אל-אהלי הופצץ באוקטובר 2023, הרג **בין 100 ל-471 בני אדם** בפיצוץ אחד. אחריו באה הרס אל-שיפא, נאסר ומרכזים רפואיים אחרים. בתי חולים אלה — שפעם היו סמלי חוסן — שוכבים עתה בהריסות, חדרי הניתוח שלהם מושתקים, מסדרונותיהם זרועים אפר וחלקי גופות. מנתחים נאלצים לקטוע גפיים של פעוטות **ללא משככי כאבים**, כי הרדמה חסומה. **זו אינה לחימה. זו ברבריות שיטתית,** מכוונת לפגיעים ביותר.

עם עזה סובל **מסע השמדה.** רופאים נאלצים תחת איום נשק לנטוש את מטופליהם. תינוקות פגים ננטשים למות, נרקבים באינקובטורים ללא חשמל. משפחות שגורשו לאוהלים מאולתרים מושמדות בשנתן בפצצות שעולות יותר ממה שחייהם יהיו אי פעם בעיני תליניהם. הרעבים נורים בניסיון להגיע למזון. **זו אינה אסטרטגיה צבאית — זה מיקוד לחיים עצמם.** זה מאמץ לא רק להרוג, אלא **למחוק עם,** גוף ונפש.

המשפט הבינלאומי אינו מעורפל. ובכל זאת, ישראל, חמושה במיתוס הקורבן הנצחי ומחוזקת בשיתוף פעולה של בעלי ברית חזקים, מחללת חוקים אלה בבוז גלוי. **יותר מ-65,000 פלסטינים נטבחו בשנתיים** — כמעט מחציתם ילדים. **אלו אינם סטטיסטיקות. אלו שמות, פנים, סיפורים — שהפכו לאפר.** אלו **כתמי דם על מצפון העולם.**

ומתחת למכונת האלימות הזו אורבת **אופציית שמשון** — דוקטרינת הנקמה הגרעינית המוסתרת של ישראל. זו דוקטרינה שמסמנת לא רק מיליטריזם, אלא **ניהיליזם מוסרי:** מדינה כה שיכורה מחסינותה שהיא מאיימת בהשמדה גלובלית אם תילחץ לפינה. **זו אינה ביטחון. זה סחיטה אפוקליפטית.**

חלק קוראים לזה "הגנה עצמית". אבל שום איום, זיכרון או טראומה אינם מצדיקים חסימת מזון, הפצצת עובדי סיוע או כפיית מנתחים לחתוך בילדים ללא הרדמה. **אין חישוב, הקשר או סיבה שהופכים זאת למקובל. זה מה שמדינה הופכת כשהיא מאמינה שהיא מעבר לשיפוט.**

תמונתו של שאבאן אל-דלו — סטודנט צעיר למדעי המחשב, נשרף חי במיטת בית החולים שלו — היא יותר מהוכחה לזוועה. **זה מתקפה פסיכולוגית על מצפון האנושות.** זה פצע שנגרם לא רק לפלסטינים, אלא לכל אדם שנאלץ לראות מה שאף אדם לא צריך לראות. ועם זאת, הכעס לא צריך להיות מכוון לתמונה — אלא **לפשעים שגרמו לתמונה הזו.**

אנו על סף התהום. אם לא נוכל לקרוא לרע הזה בשמו, אם לא נוכל לדחות אותו ללא הסתייגות או ריכוך, אז לא איבדנו רק את עזה — **איבדנו את עצמנו**.

קריאה לצדק

שלא יהיה ספק: זה לא רק קינה. **זו דרישה לנקמה — דרך החוק, דרך האמת, דרך שיפוט בינלאומי**.

כל אדם שהשתתף במסע ההרס הזה — כל טייס שהפציץ בית חולים, כל קצין שציווה על המצור, כל חייל שמנע מורפיום מהפצועים או ירה באזרחים רעבים — **חייב לתת את הדין**. לא כחיילי מדינה. אלא **כמבצעי פשעי מלחמה**.

זה כולל:

- חברי **חיל האוויר הישראלי** שהפציצו תשתיות אזרחיות.
- קצינים צבאיים שהובילו ואכפו **מצורים על בתי חולים ומחנות פליטים**.
- חיילים ושומרים שהקלו או ביצעו **עינויים, רעב והוצאות להורג**.
- מנהיגים פוליטיים **שאישרו, הצדיקו או הסתירו פשעים אלה**.

כל אחד מהם חייב להיות **נקרא בשמו, נעצר, נחקר ונשפט**. היכן שיש ראיות — או היכן שמתקבלות הודאות — יש להביאם בפני **בית הדין הפלילי הבינלאומי בהאג**, שבו הצדק אינו עונה ללאומנות, אלא **לאנושות עצמה**.

יהי ידוע: מה שקרה בעזה אינו מדיניות. אינו הגנה. אינו תגובה. **זו מסע השמדה מתמשך**, בניגוד לאמנות ז'נבה, לאמנת האו"ם ולכל עיקרון תרבותי שאנו טוענים שאנו מקיימים.

הפסקות אש אינן צדק. הצדק הוא משפטים. הצדק הוא תיעוד. הצדק הוא פסקי דין. הנקמה חייבת לבוא — לא בדם, אלא בחוק. לא בשנאה, אלא באמת.

אם העולם מסרב לפעול, כולנו שותפים לדבר. אם נאפשר לזה להישאר ללא עונש, עזה לא תהיה המקום האחרון שבו הקדוש יחולל. **ייוצר תקדים** — שמדינה יכולה להפציץ בתי חולים, להרעב ילדים ולשרוף פצועים חיים — וללא השלכות.

אסור לאפשר זאת. לא עכשיו. לעולם לא.